Arthur Rubinstein

DEN HAAG. — Treffend was aanstonds de prachtige klank, die Arthur Rubinstein zaterdag aan de vleugel ontlokte bij de inzet van Beethovens vijfde Pianoconcert. Uniek is die ronde, sonore toon in alle sterkten, steeds duidelijk bij dat volmaakte evenwicht tussen de handen.

Vlekkeloos speelde de grote veteraan niet, maar welk een spontane kracht leefde er in zijn vertolking. Misschien kon men zich hierover nog meer verbazen in de toegift, de heroïsche As dur Polonaise van Chopin. Ontelbare malen heeft Rubinstein het stuk reeds gespeeld en zijn opvatting ligt rotsvast. Nochtans was er van verstarring geen sprake. Extatische bijval bezegelde zijn triom in het overvolle Gebouw voor K. en W.

De Duitse gastdirigent Hans-Paul Decker leek ons danig onder de indruk van de reputatie van zijn solist. Hij slaagde er althans niet in rust in de orkestpartij te brengen. Veel betere resultaten bereikte hij met het Residentieorkest voor de pauze in Mozarts Divertimento voor strijkers en twee hoorns in D dur KV 334, dat in zijn zes delen uitermate bekoorlijke muziek bevat, lichtelijk weemoedig soms, zwaarteloos doch nimmer oppervlakkig.

De Witte